

GANG ODVÁŽNÝCH

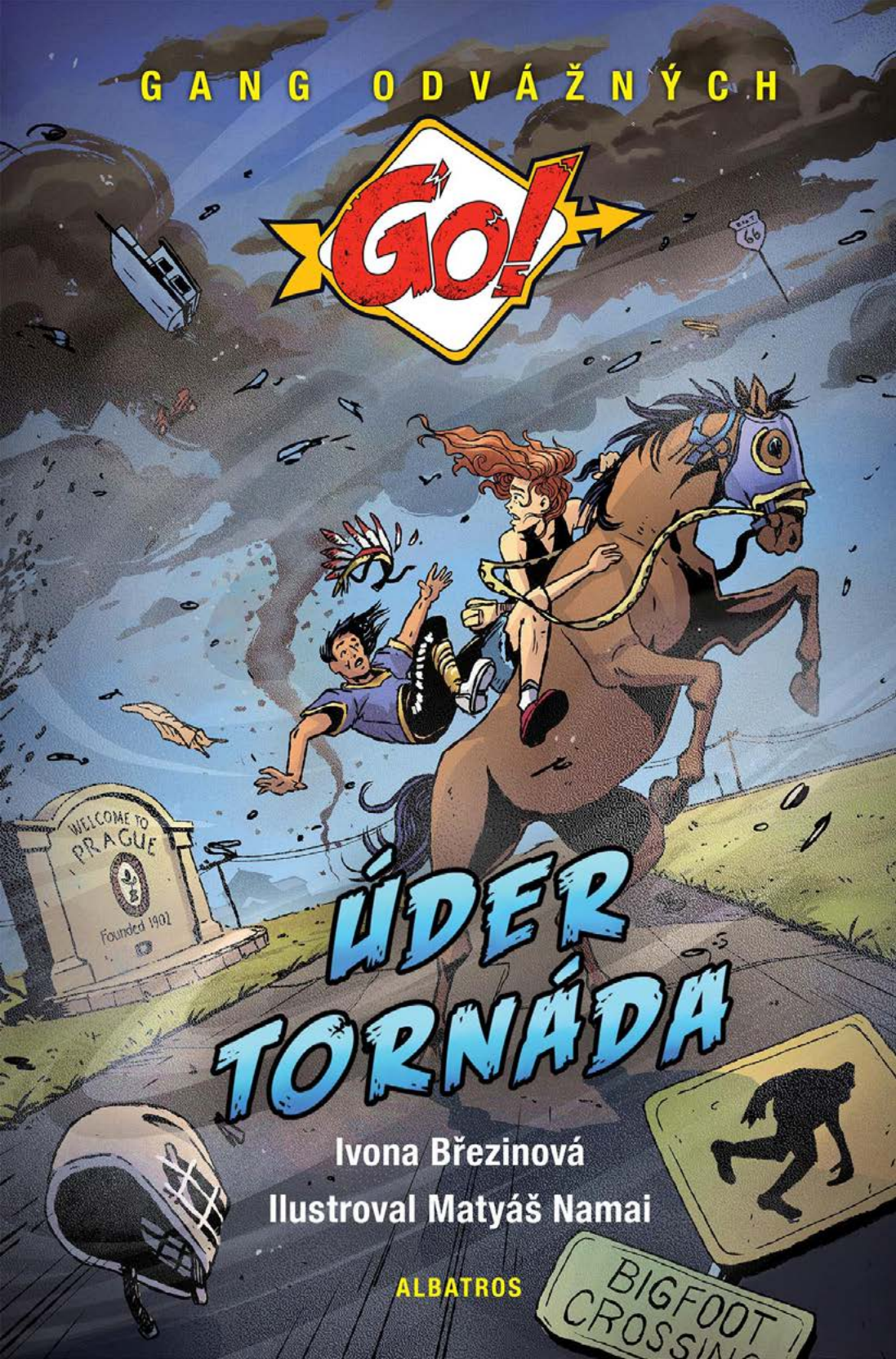
GO!

**ÚDER
TORNÁDA**

Ivona Březinová
Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

BIGFOOT
CROSSING

Úder tornáda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Ivona Březinová

Úder tornáda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

GANG ODVÁŽNÝCH

ALBATROS

ÚDER TORNÁDA

Ivona Březinová

Ilustroval Matyáš Namai

ALBATROS

*Dlouhé a šťastné trvání přeji městečku Prague
v americkém státě Oklahoma. Leží v oblasti, kde se tornáda
často vyskytují. 5. května 1960 v Oklahomě rádlilo tornádo
o síle F5, v okolí Prague zcela zničilo čtrnáct farem.
5. října 1970 zasáhlo tornádo o síle F4 jihovýchodní okraj
města. Konkrétní události, o kterých v knize píšu,
obyvatele našťěstí nepotkaly, a doufám,
že ani nepotkají.*

© Ivona Březinová, 2022 Illustrations

© Matyáš Namai, 2022

www.brezinova.cz

ISBN tištěné verze 978-80-00-06883-1

ISBN e-knihy 978-80-00-06889-3 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-00-06890-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-00-06888-6 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Z Prahy do Prahy

„Pojedeme do Prahy! Pojedeme do Prahy!“ vletěla Beta s nadšeným povykem do pokoje, který obývala s dvojčetem Alfou.

„Byla jsi dlouho na sluníčku, nebo sis čichla k bráchovým teniskám?“ odbyla ji sestra. „Jsme v Praze, pokud ti to uniklo. Bydlíme tu od narození, což je třináct let.“

„Jenže my pojedeme do Prahy v Americe, chápeš?“

„Ne,“ zavrtěla hlavou Alfa.

„Podívej,“ strčila jí Beta pod nos školní zeměpisný atlas. „Tohle je mapa USA a tenhle skoroobdélník se spodním roztrěpeným okrajem a dlouhým vodorovným výběžkem v levém horním rohu je stát Oklahoma.“

„Pořád nerozumím, jak to souvisí s naším hlavním městem,“ namítla Alfa.

„Víš, jak jsem ti říkala, že si píšu s Milly?“ neopouštělo Betu nadšení.

„S tou Američankou? Jak ji na dálku učíš česky?“ vzpomněla si Alfa.

„Bydlí v městě Prague v Oklahomě. A neučím ji česky. Jenom češtinu procvičujeme. Občas jí vysvětlím nějaký slovo nebo opravím hrubku.“

Vtom se otevřely dveře a do pokoje strčil hlavu Hardy, o tři roky starší bratr dvojčat. Přejel dívky pobaveným pohledem a šibalsky zamrkal.

„Komu že opravíš hrubku? Toho zoufalce, kterému radíš s pravopisem, bych rád poznal.“

„No dovol!“ urazila se Beta.

„Neumíš klepat?“ vyjela na něj Alfa.

„A já je... radši mizím,“ chystal se Hardy vzít zpátečku, jenže Beta ho zastavila.

„Počkej. Chtěl bys jet do Ameriky, brácho?“

„Nechtěl. Myslím, že to technicky ani není možný. Ale kdyby ses mě zeptala, jestli bych tam chtěl letět, tak třeba hned.“

Večeře u Kleinových připomínala šachovou partii. Betě se podařilo pro cestu do Spojených států nadchnout oba sourozence. Alfa se těšila, že potká potomky původních indiánů, a Hardy, čerstvý držitel řidičského průkazu na moped, plánoval, že si projede aspoň kousek slavné silnice číslo 66. Zbývalo přesvědčit mámu s tátou. A hned potom obvolat zbylé členy party. Vždyť Gang odvážných cestuje jedině kompletní.

„Moc se mi to nezdá, děti,“ krčila paní Kleinová čelo. „Nemůžete se zničehonic nasáčekovat k úplně cizím lidem.“

„Ale Milly nás opravdu pozvala, podívej,“ otevřela Beta notebook, aby si všichni mohli přečíst mail od dívky z druhé strany Atlantiku.

Draha Beta. Dekuji jste jednoukrat za vyborna recept na kolache. Na letosni Kolache Festival ja vihrala druhe místo.

„Má tam hrubku,“ neodpustil si Hardy a významně pohlédl na mladší sestru. „Měla bys ji doučit vyjmenovaná slova.“

Beta ho sjela vražedným pohledem, na tahu ovšem byla Alfa.

„Recept na koláče byl ode mě,“ ozvala se dotčená, že si Beta přivlastnila její zásluhy.

„Vždyť jo,“ broukla Beta. „Ale není to fuk? Zve nás přece všechny.“

„Já tedy nevím,“ vzdychla znovu maminka. „Ukaž, co ještě píše.“

Vystavovala sem ve skole vase rozmile foto z Karluv Mostu

a Prazky Hradu a Narodni Divadla, kde ste vydet s pratelemi pohromade. A nasi hlavní ucitelce pani Megan Doleish vnuklo to cituplnou myslenku...

„Počkej, špatně vidím, nebo je tam vážně napsáno vnuklo cituplnou myšlenku?“ uchechtl se pan Klein, který manželce nahlížel přes rameno.

„Jo. Milly občas používá spojení jako z předminulého století,“ vysvětlila Beta. „Je dítě českých emigrantů páté generace. Mluvit česky ji učí hlavně babička, a tu zase učila její babička, která si prý češtinu udržovala četbou románů Adolfa Jiráska. Nebo se nejmenoval Adolf?“ znejistěla.

„Alois. Alois Jirásek byl významný spisovatel devatenáctého století,“ zamumlala paní Kleinová a vzápětí s marně potlačovaným údivem dodala: „Opravdu vás všechny zve. Píše, že *prespavati vam bude s radosti umozneno v budove nasi skoly Prague High School. Prague, stat Oklahoma.*“

„Doteď jsem nevěděl, že v Oklahomě existuje město Prague. Slyšel jsem jenom o obci Praha někde v Nebrasce. A město New Prague je ve státě Minnesota. Ale zní to zajímavě,“ podotkl pan Klein.

„Takže nás pustíte?“ zavýskla Beta.

„Nic takovýho jsem neřekl,“ zpražil tatínek natěšenou dceru. „A v žádném případě nemůžete letět sami.“

„To by nás ani nenapadlo,“ ujišťovala tátu Alfa. „Poletíme s Jonášem, Marianou a Timem. Celý Gang odvážných.“

„Hele...“ nadechla se maminka, „ten váš slavný Gang odvážných je přímo magnet na maléry. Kde se objevíte, tam se něco semele.“

„Ale za to my přece nemůžeme,“ urazila se Beta. „Náhodou se vždycky snažíme všechno ve zdraví přežít. A že to dá někdy zabrat!“

„Mlč,“ sykl jí bratr do ucha. „Radši neprovokuj.“

„Já přece...“

„Tak my se jdeme učit na zítřejší test ze zeměpisu,“ prohlásila Alfa a nenápadně táhla sestru z místa hrozícího konfliktu.

„A já vás rovnou přezkouším, jestli všechno umíte,“ dal se Hardy na ústup za děvčaty.

„Zítřka se píše test ze zeměpisu?“ vykulila Beta oči, když se za nimi zavřely dveře pokoje.

„Ne,“ odsekla Alfa. „Zachraňovala jsem situaci, pokud ti to nedošlo. Naši si teď musí všechno nechat projít hlavou, vždyť je znáš. Tak jim dopřej klid. Zatím obvoláme ostatní. Cinkneš Jonášovi, brácho? Ty zkus Marianu, Beto, a já seženu Tima.“

Nejmladší člen party, desetiletý Tim, ještě ani nepoložil mobil, a Alfa slyšela, jak na celý byt povykuje.

„Mami, tati, poletím do Ameriky hledat bigfoota!“

Teprve pak se hovor přerušil. Alfa zatřásla hlavou, jestli se jí kamarádovo jásání samo srovná v hlavě, ale žádné jasnořivé pochopení Timova pokřiku se nedostavilo.

„Kvůli jeho nadšený reakci mi div nepraskl ušní bubínek,“ ucedila k sourozencům. „Zapištěl jako turbokomár a odběhl sdělit rodičům, že bude v Americe hledat... něco velkého... big...“ říkal. „Bigněco, ale už nevím, co.“

„Bigfoot,“ zamumlal Hardy plnými ústy, jak do sebe po večeri soukal svačinu, která Alfě zbyla ze školy.

„Bigfoot? Velká noha?“ přeložila hbitě Beta. „Proč by Tim v Americe hledal velkou nohu? A čím nohu?“

„Třeba se jedná o nějakou hru. Něco ve smyslu Popelka naruby,“ zamyslela se Alfa. „Která dívka obuje obří botu a nevypadne z ní, ta...“

„Ta si vezme za muže obra Drobečka!“ chechtala se Beta.
„Četla jsem o něm v knížce amerických pohádek.“

„Obr Drobeček? Děláte si legraci, nebo jste vážně o bigfootovi nikdy neslyšely?“ vložil se do debaty Hardy. „Bigfoot je přece fenomén!“

„Fenomén, jo?“ zapochybovala Alfa.

„To si piš,“ ubezpečil ji Hardy. Vzápětí se vztyčil a s mírně nahrbenými zády a svěšenými rukama se dal na kolébavý pochod místností. U dveří se zastavil a dramaticky vycenil zuby: „Vrrr!“

Alfa protočila oči ke stropu a Beta si zafukala na čelo. Hardy se narovnal a obvyklým hlasem vysvětlil:

„Bigfoot je bytost, která se skrývá v hlubokých amerických

lesích. Vypadá jako obrovská opice a nechává za sebou stopy dlouhý půl metru. Problém je, že nikdo neví, jestli existuje.“

Sestry se na sebe významně podívaly. Nejen že přeskočilo nejmladšímu členovi party, plánovaná cesta do Ameriky očividně vlezla na mozek i šestnáctiletému Hardymu. Copak může vědět, jak vypadá něco, co možná neexistuje? Hardy si však už sester nevšiml a odsunul se do svého pokoje.

Když k němu po chvíli Alfa nakoukla, našla ho u kompu, kde měl nainstalovaný trenážér na motorku, a s hlasitým kvílením pneumatik klopil jednu zatáčku za druhou.

„Tak co?“ snažila se překřičet túrování motoru z naplno puštěných reproduktorů.

„Dobry,“ kýval nadšeně. „Jen si musím zařídit mezinárodní řidičák.“

„Ptám se na Jonáše. Už jsi s ním mluvil?“ zajímalo Alfu.

„Jonáš řidičák nemá. Patnáct už mu sice bylo, ale papíry na moped si ještě neudělal. Zato shání hůl na lakros a od zítřka začíná trénovat, aby byl do odletu ready,“ informoval ji Hardy bezelstně.

„Jasně. Hůl. Na lakros,“ povytáhla Alfa obočí a horečně přemýšlela, co lakros vůbec je a proč Jonáš potřebuje trénovat s nějakou holí.

Chtěla se zeptat, jenže Hardy už ji nevnímal. Zmáčkl joystick a motorka na monitoru přidala plyn. Alfa si zacpala uši a rychle vycouvala ven.

„Takže Tim do Oklahomy chce, a jestli jsem to dobře pochopila, i Jonáš,“ informovala sestru. „Jak je to s Marianou?“

„Mariana zatím neví,“ rozhodila Beta ruce.

„No, to ne,“ řekla Alfa rázně. „Mariana poletí taky a basta! Přece nás v tom nenechá.“